

Prolog

„Oslo,“ pronesl muž a zvedl k ústům sklenku whisky.

„To je místo, které máš nejradši?“ zeptala se Lucille.

Muž zíral před sebe, jako by si potřeboval otázku promyslet, teprve pak přikývl. Sledovala ho, jak pije. Byl vysoký – i když u barového pultu také seděl, výrazně ji převyšoval. Jí bylo dvaasedmdesát a on musel být nejméně o deset, možná o dvacet let mladší, u alkoholiků se to nedalo přesněji odhadnout. Měl obličej a tělo jako vytesané ze dřeva: vyzáblé, čisté a tvrdé. V bledé pleti se mu na nose rýsovala jemná spleť modrých žilek, které společně s očima podlitýma krví, jejichž duhovky barvou připomínaly sepranou džínovinu, naznačovaly, že tenhle člověk za sebou má drsný život. Drsnou kariéru pijáka. Drsný pád. A snad i drsný milostný vztah, protože za ten měsíc, co se stal v *Creatures* novým štamgastem, rozpoznala Lucille v jeho pohledu křehkost. Díval se jako zpráskaný pes, kterého smečka vyštvala ze svého středu, na baru sedával sám. A vždycky vedle Bronca, mechanického býka, jehož si majitel baru Ben bez dovolení odnesl z natáčení obřího propadáku *Městský kovboj*, kde pracoval jako rekvizitář. Bronco připomínal, že Los

Angeles není město postavené na filmových úspěších, nýbrž na skládce finančních krachů a lidských trosek. Více než osmdesát procent filmů tu naprosto propadlo a jejich tvůrci přišli o peníze, navíc ve městě žila nejpočetnější skupina bezdomovců v celých Spojených státech – bylo jich tolik, že za podobným množstvím by se člověk musel vydat do Bombaje. Navíc hrozilo, že město udusí hustá doprava, bylo jen otázkou, jestli ji nepředběhne pouliční kriminalita, násilí a drogy. Nicméně slunce tady svítilo. Jo, to zatracené kalifornské slunce, připomínající stomatologickou lampu, nikdy nepohasínalo, zářilo nemilosrdně, a právě díky němu se pozlátko v tomhle falešném městě blýskalo jako pravé diamanty, jako skutečné příběhy úspěchu. Kdyby tak jenom věděli. Stejně jako věděla ona, Lucille, protože tam byla. Na scéně. I za ní.

Muž po jejím boku na scéně rozhodně nebyl, takové lidi poznala na sto honů. Nevypadal ale ani jako jeden z těch, co ke scéně obdivně, s nadějí nebo závistivě upírají pohled. Vypadal spíš jako člověk, co má všechno na háku. Co si řeší svoje záležitosti. Že by muzikant? Takový ten typ jako Frank Zappa, který si produkuje vlastní nesrozumitelnou hudbu v nějakém sklepě tady v Laurel Canyonu a kterého si nikdy nikdo nevšiml – a ani nevšimne?

Po nějaké době se Lucille s tím nováčkem začala zdravit pokývnutím hlavy a několika slovy, jako to dělávají dopolední hosté v baru pro seriózní pijáky, teď se však vedle něj prvně posadila a zaplatila mu panáka. Tedy zaplatila panáka, jehož si sám objednal, protože si všimla, že Ben mu vrátil kreditku s výrazem, který jí prozradil, že na ní nejsou peníze.

„A má Oslo rádo tebe?“ zajímala se. „Toť otázka.“

„Sotva,“ opáčil muž. Prohrábl si kartáč krátkých špinavě blond vlasů s náznaky šedin a Lucille si všimla,